

Links Ecologisch Forum (LEF)

Forum Gauche Ecologie (FGE)

Radicaal Groen Linkse Partijoverstijgende Beweging

Mouvement Radical Rouge et Vert, au-delà des Partis

ACV legt werkpistes rond werkgelegenheid, opleiding en concurrentievermogen op tafel

Geplaatst op vrijdag 15 februari 2013 |

Le Soir berichtte donderdag j.l. over het technisch verslag over het concurrentievermogen en de werkgelegenheid dat de Centrale Raad voor het bedrijfsleven (CRB) heeft gepubliceerd op zijn website.

“ Net als vorige jaren zullen sommigen dit verslag zeer selectief lezen. Of ze zullen stellen dat het verslag de zaken te rooskleurig voorstelt. Om dan meteen een nieuwe aanval op de index en loonvorming te kunnen organiseren. Aan de opleidingshandicap van 45,3% of de innovatiehandicap van 35%, cijfers die ook in rapport staan, zal men vlot voorbijgaan. Terwijl iedereen het erover eens is dat opleiding en innovatie heel belangrijk zijn voor onze concurrentiepositie,” vreest Claude Rolin, algemeen secretaris van het ACV.

“Het rapport rekent trouwens opnieuw 4,97 miljard loonkostsubsidies niet door. Die subsidies wel doorrekenen doet de loonkosthandicap dalen van 5,1% naar een effectieve loonkosthandicap van 1,58%.”

“Op basis van zijn analyse van dit rapport legt het ACV vier concrete werkpistes rond werkgelegenheid, opleiding en concurrentievermogen op tafel ” besluit Rolin.

Vier concrete werkpistes rond werkgelegenheid, opleiding en concurrentievermogen

1. de reële loonkloof gefaseerd wegwerken, zonder de indexering op de helling te zetten, zonder ons model van sociaal overleg te ontwrichten en zonder het loonoverleg door een aanpassing van de Wet van 1996 op het concurrentievermogen voor jaren totaal onmogelijk te maken. Dit vereist overigens volle betrokkenheid van de sociale partners bij de aanpassing van de Wet.
2. De federale overheid moet ook haar deel van de inspanning doen, door een **verschuiving van lasten op arbeid naar andere inkomens en in het bijzonder vermogens**. Het ACV blijft vragende partij voor een open debat over een versterking van de **alternatieve financiering van de sociale zekerheid**. Niet in het minst ook nu ook andere landen dergelijke operaties plannen.
3. Het ACV herneemt, met nog meer nadruk, onze vraag dat de **regering binnen de kortste keren uitvoering geeft aan het versterkte sanctiemechanisme voor sectoren zonder afdoende vormingsinspanningen**. De daadkracht inzake de opleidingshandicap lijkt omgekeerd evenredig met de daadkracht inzake de loonhandicap.
4. De **zware extra-inspanningen van de overheid inzake onderzoek en ontwikkeling** (federaal vooral via de fiscale subsidies) blijken onvoldoende doelmatig als hefboom voor versterkte inspanningen van de bedrijven. Eerder omgekeerd dreigen ze ertoe te leiden dat bestaande bedrijfsinvesteringen worden afgewenteld op de overheid. We vragen dat in alle sectoren en bedrijven een verplichte dialoog start met de werknemers. En dat het huidige steuninstrumentarium **ten gronde wordt aangepast om het doelmatiger te maken**, dit onder meer op basis van de recente rapporten van het Planbureau over de fiscale subsidies.

ACV analyse CRB rapport: belangrijkste elementen

1. De **effectieve loonkosthandicap** bedraagt evenwel slechts **1.58% wanneer rekening wordt gehouden met het geheel van loonkostsubsidies** (en geen 3.4% zoals de regering beweert)

De CRB komt nu voor 2012 uit op een **bruto loonkloof van 5.1%**. Dat betekent dat de loonkost

per uur in België sinds 1996 5.1% sterker is gestegen dan bij de drie grote bureaus (Duitsland, Frankrijk en Nederland). De regering ging op basis van de voorlopige gegevens nog uit van 5.2%.

Die 5.1% is een overschatting, omdat ze geen rekening houdt met het geheel van loonkostsubsidies. Dat erkent inmiddels ook de regering. Die is eindelijk het verschil beginnen maken tussen de bruto loonkloof en de effectieve loonkloof. Volgens de CRB zijn de loonkostsubsidies gestegen van 1,33 miljard in 1996 gestegen tot 10,88 miljard euro (2012). Slechts 4,90 miljard daarvan wordt vandaag ingerekend in de bruto loonkloof. Als we de specifieke steunmaatregelen voor de non-profit (sociale Maribel en jongerenbonus) buiten beschouwing laten, dan gaat het om 4,97 miljard aan subsidies die niet in aanmerking worden genomen. Met een loonmassa in de privé-sector van 148,34 miljard euro betekent dat een correctie van 3,35%. Dat betekent dat de **effectieve loonkloof slechts 1.58 %** bedraagt. We begrijpen dan ook niet waarom de federale regering bij haar beslissingen voor de relance en de werkgelegenheid in november nog uitging van een effectieve loonkloof van 3.4%. Al is het al een vooruitgang dat de regering nu ook het onderscheid erkent tussen bruto en effectieve loonkloof. Tegelijk erkennen we dat die 1.58% een onderschatting is. Voor een correcte vergelijking moet immers ook voor buurlanden rekening worden gehouden met het geheel van loonkostsubsidies. Al zal dit weinig veranderen aan de grootteorde. Inmiddels is immers duidelijk dat er in Duitsland en Nederland zeer weinig subsidies zijn die vandaag al niet worden meegerekend. En ook voor Frankrijk lijkt dit vandaag aan de lage kant te liggen. De expertencommissie die door de regering zal worden vastgesteld zal dit verder moeten uitvlooien.

2. De "absolute" loonkosthandicap van 18.6% of 18.7% waarvan de werkgevers recentelijk gewaagden, wordt herleid tot 2.5% wanneer rekening wordt gehouden met onze hogere productiviteit.

Van werkgeverszijde zal wellicht herhaald worden dat je ook rekening moet houden met de loonkloof die al vóór 1996 was ontstaan. Vanuit die hoek was recentelijk sprake van een absolute handicap van 18.6% (VOKA) of 18.7% (VBO), wanneer je onze loonkost per uur vergelijkt met de drie buurlanden. Zij verdoezelen evenwel dat onze hogere loonkost sterk wordt gecompenseerd door onze hogere productiviteit. Als we naar de laatste OESO-cijfers (2010) kijken, dan blijkt dat **onze loonkost per eenheid product in de business-sector (exclusief landbouw) slechts 2.5% hoger** ligt dan het gemiddelde van Duitsland, Frankrijk en Nederland. Waarbij dan nog geen rekening wordt gehouden met het geheel van loonkostsubsidies.

3. De loonlasthandicap (verschil tussen de belasting op arbeid en de belasting op kapitaal) bedraagt 44,1 %.

Zijn onze lonen te hoog zijn? Neen, er is wel **jarenlange loondumping in Duitsland**. En anderzijds zijn **de lasten op loon te hoog in verhouding tot de lasten op kapitaal**. De sociale partners hebben daartoe in april in consensus een nieuwe indicator ontwikkeld: de verhouding van de belasting op arbeid in verhouding tot de belasting op kapitaal. In 2005, het jaar van het Generatiepact, met daarin het engagement inzake een alternatieve financiering van de sociale zekerheid die minder op arbeid, bedroeg die verhouding 34.2%, wat wil zeggen dat aanslagvoet op arbeid 34.2% hoger ligt dan die op kapitaal. De tabel hieronder geeft aan hoe de verhouding van 2005 tot 2010 is geëvolueerd. Daaruit blijkt dat het sinds 2006 van kwaad naar erger is gegaan. **De 'loonlasthandicap' bedraagt inmiddels 44.1%, 10% meer dan in 2005.**

4. Werkgelegenheidsvolume (aantal gepresteerde uren) in de privésector in België gestegen met 14.7%

In het debat over het concurrentievermogen wordt doorgaans over het hoofd gezien dat de loonkloof in elk geval niet in de weg heeft gestaan dat België veel betere werkgelegenheidsprestaties neerzet dan de buurlanden. En nog het meest in vergelijking met Duitsland. Dat wordt opnieuw bevestigd in de recente CRB-cijfers. Sinds 1996 is het **werkgelegenheidsvolume (aantal gepresteerde uren) in de privé-sector in België gestegen met 14.7% tegen gemiddeld 6.4%** in Duitsland, Frankrijk en Nederland. En dit niet enkel door de groei van de werkgelegenheid met dienstencheques of in de privé-non-profit, zoals dan stevast wordt tegenworpen.

5. Opleidingshandicap van 45,3%

Het concurrentievermogen wordt trouwens niet enkel bepaald door de loonkost, maar ook door kwalitatieve factoren zoals de investeringen in opleiding. Opnieuw moet de CRB tot de vaststelling komen dat de werkgevers hun eerder engagement (al van 1998) om de investering in opleiding op te trekken tot 1.9% van de loonmassa en per jaar 1 op 2 werknemers te laten deelnemen aan opleiding niet nakomen. **De investering in opleiding bedraagt dit jaar amper 1.04% in plaats van 1.9%, of een "handicap" van 45.3%.** Op een totale loonmassa van 148,34 miljard (zie hoger) betekent dat trouwens dat **de werknemers in totaal voor 1,54 miljard werd onthouden aan opleiding. De participatie aan opleiding blijft hangen op 34 i.p.v. 50%, of een "handicap" van 32,0%.** De werkgevers trachten dit stevast onder de mat te vegen door te verwijzen naar de investeringen in informele opleiding enerzijds en enkel de cijfers voor de middelgrote en grote ondernemingen te nemen. Mogen we er aan herinneren dat de 1.9% een afspraak onder sociale partners was voor het geheel van de ondernemingen, met een afspraak dit op te volgen op basis van de sociale balans (die toen enkel betrekking had op de formele opleidingen). Overigens, zelfs wanneer naar de verbloemde cijfers van de werkgevers wordt gekeken, dan blijkt dat de investering in opleiding de voorbije drie jaar is teruggelopen met 0.15% procentpunt (8% minder investering), terwijl het Generatiepact en

de wetgeving die er uit voortvloeide een verhoging beoogde met 0.3 procentpunt over drie jaar.

6. Innovatiehandicap van 35%

We blijven niet enkel kampen met een onderinvestering van de bedrijven in opleiding. We blijven tegelijk worstelen met een onderinvestering van bedrijven in innovatie. De CRB spreekt over investering in onderzoek en ontwikkeling ten belope van 2.01% in 2010, maar dat cijfer telt de publieke investeringen mee. De bedrijven zelf investeerden in 2009 1.37% van het BBP. Met bovendien nog het probleem dat ze een reeks fiscale subsidies voor onderzoek en ontwikkeling niet in mindering brengen. Dit leidt tot een overschatting van 0.07%. Brengen we die in mindering, komen we uit op een investering van slechts 1.3%, terwijl Europa al sinds 2000 een investering van 2% vooropstelt. **Dat is bijgevolg een onderinvestering in innovatie van 35%.**